

En Gordon Setter kan også apportere, specielt hvis vi gider lære den det.....

Tekst: Peter Jensen

Jeg har selv kørt to Gordon Settere frem til en bestået SJD apporteringsprøve. Den første kom igennem, den anden er blevet en meget stabil og glad apportør. Jeg er altså ikke specialist ej heller den store dombtør.

*Tytingens Merlin på Andejagt
Foto: Peter Jensen*

Min artikel her er heller ikke en lektion i hvordan man får en stabil apportør. Den er ment som et prik til holdningen om, at apportering bare er noget der skal overstås for en engelsk stående hund.

Apporteringstræningen med min første hund var en kamp, og var dermed grobund for mange frustrationer. Jeg gætter på at det samme er sket for mange andre, der arbejder med engelske hunde. Jeg har også en idé om, at det er en af grundene til at mange finder apporteringsprøven irrelevant og for kompliceret, men er det nu så slemt?

Duer på land

Der skal hentes 2 duer, der kastes så hunden ser dem falde på 50 meters afstand, og der afgives et skud med signal pistol til hver due for at simulere en jagt situation. Hunden skal hente duen som den måske har markeret, eller hvis den ikke har, må den søge efter duerne. – Der er vel ikke så meget at komme efter her? Det er jo en yderst jagtrelevant situation for en stående jagthund der er med på en jagt eller prøve hvor der dubleres fugl?

Kanin

Der skal hentes en kanin, der er lagt ud 40 meter fremme uden at hunden ser den. Her bliver diskussionen hurtigt drejet over på, at det er sjældent, at der nedlægges hare på jagter i dag. Hvorfor skal hunden så kunne apportere den skide kanin? – Jeg har selv to gange sendt min hund efter en anskudt hare, og han har apporteret flere dødsrudte på fineste vis. Det sker altså stadig, at vi står over for den opgave.

Due eller and på vand

Der skal på 30 meters afstand hentes en due eller and på vand. Den er der også mange som synes ligger uden for det som man behøver udsætte en stående engelsk hund for. – Man kan vel forestille sig, at man går på jagt/prøve omkring en sø og hunden skal jo kunne hente vildtet hvis det ender i søen?

Apporteringsprøven som den ser ud i dag giver for mig god mening i forhold til den måde jeg bruger mine hunde på og sikkert også for mange andre.

Gordon Setteren på danske jagter

Jeg har flere gange hørt jægere under opstilling til parolen på en jagt udtrykke undren over, at der er en Gordon Setter med på en drivjagt. Adspurgt om de har erfaringer med en Gordon Setter, har svaret ofte været, at de godt nok ikke har set en arbejde, men det er jo en engelsk hund, og de har ”hørt” at de går stort og ikke gider apportere. Jeg har heldigvis også oplevet de samme jægere komme efter jagten for at rose det arbejde min hund har udført. – ”Den kommer jo godt omkring og jeg så den apporterede spontant. ....Det havde jeg ikke regnet med”, siger de.

Bemærk lige den sidste del af denne sætning: - ”Det havde jeg ikke regnet med.”

Nogen har altså fortalt dem at en Gordon Setter, og engelske hunde i det hele taget, ikke kan apportere.

Kan det mon være, at de har hørt nogle af os tale om, at det med apportering er kedeligt og bare skal overstås så man kan komme videre. Det er under en engelsk hunds værdighed at skulle apportere, det er jo ikke det, den er skabt til? Kan det mon være, at vi selv har plantet den tanke i hovedet på nogle af dem som potentielt kunne købe vores hvalpe?

Apporteringstræning af en Gordon Setter og andre engelske

Hvis vi lige kigger lidt på apporteringstræningen for en Gordon Setter, så må vi erkende at der skal lidt andre metoder til, og vi skal nok også finde lidt mere tålmodighed frem end dem som arbejder med apporterende hunde. Det giver næsten sig selv.

Mange nye hundeejere melder sig til træning i den lokale jagtklub, og det i sig selv er godt. Her møder de nogle erfarne folk, der har arbejdet med apporterende hunde hele deres liv og er rigtigt dygtige. Hvalpedressuren og de ting man nu arbejder med om vinteren i ridehallen, går fint. Det er indenfor og alt er under kontrol.

Så kommer vi frem til forsommeren hvor vi starter op på apporteringen. Nu er det så at det går galt. Selvom instruktøren gør alt hvad der står i hans magt og han bruger alle de tricks han kender, går det bare ikke lige så hurtigt og nemt med den engelske og det resulterer i at den nye fører bliver frustreret. - Min hund vil ikke en gang i vandet og de andre springer jo bare i, siger vi. Hunden bliver 2-3-4 år og kan stadig ikke apportere. Frustrationen er nu så stor, at hundeføreren er på vej til at opgive. Den hjælp føreren mange gange bliver tilbudt er en melding om, at - Det skulle du have lært den, da den var ung, og det ville nok også have hjulpet på dressuren i marken.... Der er ikke noget forkert i den melding. Det hjælper bare ikke den stakkels nye hundefører, og der er stor risiko for at vedkommende køber en anden race næste gang.

Den gode nyhed

Den gode nyhed er, at vi ikke skal ændre på vores avl for at gøre racen mere attraktiv lige på dette punkt!

Tyttingens Merlin under træning
Foto: Erik Petersen

Vi skal bare selv holde op med at betragte apporteringsprøven som noget djævelen har skabt, og som bare skal overstås. Vi skal gide at lære vores hunde at apportere stabilt og ordentligt, og så skal vi ud og vise dem frem på danske jagter.

Som I måske har set på vores Facebook side og på hjemmesiden, så har DGSK kørt en del apporteringstræning rundt om i landet. Det bærer frugt for de fleste.

*Tytingens Merlin under hjemmetræning
Foto: Peter Jensen*

I Terndrup har vi fået bygget en tradition op med træning og afsluttende prøve i løbet af maj/juni. Preben Pedersen, Erik Petersen og jeg har tilbudt hjælp til de ekvipager, der er dukket op. Vi stiller os ikke op som instruktører og vi holder ikke fællesundervisning. Vi forsøger at støtte den enkelte hundefører og tale om hvad lige nøjagtigt deres problem er. En ny hundefører kan her se at selv de erfarne slider med det her. Det er slet ikke så nemt det der med apportering for en engelsk hund, men det er på ingen måde umuligt.

Tilbagemeldingerne har været mange og heldigvis alle positive, men jeg har bidt mærke i specielt en: - Der er meget mere ro på her end de andre steder jeg har gået.

Det tror jeg er nøglen. Skab ro omkring træningen. Giv hundeføreren tid til at reflektere og giv dem noget at arbejde med, der er overskueligt. Tag presset af dem og få det grundlæggende helt på plads.

Jeg har set, at flere af vore erfarne opdrættere og dommere er begyndt at lægge videoer ud på nettet, hvor de viser fremdriften i apporteringstræningen med deres nye håb. En lille ting, men jeg tror på at det gør en forskel at vi ser, at det også for dem er en udfordring at lave en stabil apportør, og at det kræver tid og tålmodighed.